

Nr. 23, saaledes at vi kunne nære Haab om, ogsaa hvad dette Punkt angaar, at komme til en Overensstemmelse imellem Regjeringen og Folkethinget. — Til § 11, som handler om Ansættelsen af kommunale Embeds- og Bestillingsmænd, har Udvalget stillet Forslag om udtrykkeligt at udtale, at ogsaa Afstedigelsesretten skal være hos Communalbestyrelsen. Den ærede Indenrigsminister har under Nr. 25 foreslaaet, at „Veier, Maaler og Brager“ skulde udgaae, og han har i den Henseende navnlig gjort gjældende, at Veier, Maaler og Brager ikke i og for sig kan anses for at være en kommunal Bestillingsmand, idet hans Virksomhed ikke er indskrænket til Byen alene, og ligesom der allerede gives forskellige Regler med Hensyn til disse Bestillingsmænd i de forskellige Byer, saaledes har den ærede Minister henledet Opmærksomheden paa, at der maaskee vel kunde blive Spørgsmaal om at give hele dette Forhold med Veier, Maaler og Brager en Omordning, hvorved navnlig disse Personer fik en Virkekreds, som ikke var indskrænket til en enkelt By alene. Under disse Omstændigheder har Udvalget fundet det rigtig at tiltræde Ministerens Forslag under Nr. 25. Forslaget under Nr. 26 kan vistnok væsentligt betegnes som en Redaction. Forslaget under Nr. 27 kan Udvalget derimod ikke tiltræde; jeg skal paa Udvalgets Vegne endogsaa meget tilraade det ærede Thing at forkaste dette Forslag. Efter Udkastet, som det foreligger, skulde Byraadet vælge Bægtere, hvorimod man med Hensyn til Raadstuetjenere har meent, at Politimesteren skulde have den væsentligste Indflydelse. Nu gaaer Forslaget ud paa at foretage et Slags Magefliste mellem Bægtere og Raadstuetjenere, men efter Udvalgets Formening vil Byen slet ikke kunne staae sig ved et saadant Magefliste, idet der nemlig for det Første er mange flere Bægtere end Raadstuetjenere, og man for det Andet vil være udsat for slet ikke at faae Noget for Bægterne, idet, som bekjendt, Raadstuetjeneren næsten overalt dermed forener Bestillingen som Arrestforvarer

eller Politibetjent, og naar Politibetjenten og Arrestforvareren ikke skulle være afhængige af Byraadets Ansættelse eller Afstedigelse, vil det sees, at Byraadet da heller ikke fik Indflydelse paa Raadstuetjenerne, saa at man i det Hele taget slet ikke fik Noget for sine Bægtere. I Forbindelse med dette Forslag under Nr. 27 staaer, som det vil sees, det Forslag, Udvalget har stillet under Nr. 29, der er et Underendringsforslag til Ministerens Forslag under Nr. 31. Det vil jo nemlig sees, at man ikke kan sige, som det er Tilfældet i Ministerens Forslag under Nr. 31, at Arrestforvarere, Politibetjente og Bægtere bestikkes af Byraadet efter Indstilling af Politimesteren, undtagen under den Forudsætning, at Bægtere og Raadstuetjenere bytte Plads. Naar Forslaget under Nr. 27 forkastes, vil det altsaa være ligefrem nødvendigt at foretage den Ændring i Ministerens Forslag under Nr. 31, som Udvalget har foreslaaet under Nr. 29. — Hvad Havnefogden angaar, har Udvalget under Nr. 28 foreslaaet udtrykkeligt at sige, at Byraadet ikke skal være bundet ved Bestemmelserne i Rescriptet af 20de April 1823. Udvalget har, troer jeg, været tilhøieligt til at antage, at, naar der ikke blev sagt Noget udtrykkeligt angaaende dette Forhold i denne Lov, men det blev udtalt, at Byraadet havde Indstillingsret, uden at der hentydedes til nogen Begrænsning i denne Henseende, saa maatte Byraadet ogsaa kunne bestikke, hvem det vilde, uden at være bundet ved tidligere Bestemmelser. Den høitærede Indenrigsminister har imidlertid meent, at dette maatte siges at være tvivlsomt, naar man ikke i sidste Paragraph nævnte Rescriptet af 20de April 1823 blandt de Bestemmelser, der skulle bortfalde, naar denne Lov vedtages; og, da altsaa Spørgsmaalet i ethvert Tilfælde vel maa erkjendes at være noget tvivlsomt, har Udvalget anseet det for rettest, for at affære enhver Tvivl, her at gjøre en Tilspøining om, at dette Rescript af 1823 ikke skal være forbindende eller tvingende for Byraadet. Dette Rescript af 1823 gaaer ud paa, at „naar i Fremtiden